

ДЕТСКА РАДОСТЬ

пустнешъ при мене. Да ги погледамъ малко.

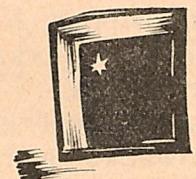
— Ще ги пустна, чедо. Нѣма да забравя.

Гошо тѣжно се усмихна и загуби съзнание. Майка му отново колѣничи предъ кандилото. Пламъкътъ освѣтяваше ликоветъ на светииятъ. Майката бѣше впила погледъ въ тѣхъ и шъпнѣше, шъпнѣше...

А въ това време на Гошовото чело за първи пътъ се появиха капчици. Майка му видѣ и примрѣ. Кризата! Божичко, остави ми детето! Майчице света, утре е такъвъ празникъ! Смили се!...

— Гошо,
Гошенце,
миличъкъ
на мама!
— наведе
сется надъ
него.

Ала Го-
шо не чу
нишо. На

бузкитѣ му играеше лека усмивка. Той и другарчетата му бѣха спрѣли предъ грамаденъ, стъкленъ палатъ. Вътре горѣше слънцето. Всички мижѣха, но виждаха блѣсъка и пѣха:

— Богъ се роди, Коладеле...

Предъ вратитѣ застанаха два едри ангела съ пръсти на уста:

— Шшиштѣ, мълчете! Той ви чу и иде, — пошепнаха ангелитѣ.

Показа се чудно хубаво момченце. Съвсемъ малко, а пъкъ стои правичко. Подъ рокличката му се подаватъ розови, боси крачета...

— Много ми се радвате Какво да ви даря? — попита момченцето.

Гошо иска да пристъпи, а краката му схванати. И викна:

— Миличъкъ Божичко, дай ми само едно. Искамъ да оздравѣя!...

Долетѣ пѣсень отъ много гласове. Ангели обиколиха цѣлия палатъ. Излѣзе една майка и взе детенцето на ръце. Гошо изтрѣпна. Той бѣше виждалъ тази хубава майчица. Кѫде я бѣше виждалъ?

А-а, на иконитѣ! Света Богородица! Сѫщата!

— Ти позна, Гошко, — замѣ се Божията майка. — Чухъ молбата ти и видѣхъ колко